

ԿՈՂՄՆՈՐՈՇՄԱՆ ԿՈՐՈՒՍՏ ՄԱՐՏԱԴԱՇՏՈՒՄ

Մարտական գործողությունների ներկայիս պայմանների շրջանակներում, հետևակային ստորաբաժանումների կիրառման ժամանակ, իրավիճակները բավականին տարածված են, երբ մարտիկները կորցնում են իրենց կողմնորոշումը մարտադաշտում և տարալուծվում են բաղադրիչ մասերի: Սակայն, դա կանխելու համար հարձակվող ստորաբաժանումում զինվորների կորուստը հաճախակի երևույթ է միայն այն դեպքում, երբ կազմակերպչական տեխնիկական միջոցներ չեն ձեռնարկվում:

Կողմնորոշման կորուստը մասամբ առնչված է մեծ հեռավորությունների և ընդմիջումների հետ, որոնցում գործում են առանձին խմբեր: Զինձառայողները չեն կարող կողմնորոշվել իրենց հարևաններով, քանի որ նրանք գտնվում են տեսանելիության գոտուց դուրս:

Կողմնորոշման կորուստը մասամբ առնչվում է նաև կիրառվող խմբերի չափի նվազման հետ: Եթե մի քանի մարդ առանձնանում է հիմնական խմբից, դա զգալիորեն ավելի մեծ ազդեցություն է ունենում փոքր խմբի մարտունակության վրա, քան նմանատիպ իրավիճակը մեծ խմբի դեպքում: Հնարավոր չէ պարզապես չէ պարզապես ընդունել զինձառայողների կորուստը և շարունակել շարժումը :

Միևնույն ժամանակ, խմբերի կողմնորոշման և միասնության արագ կորստի տանող հիմնական գործոնը հարվածային FPV դրոնների հարձակումներն են, որոնց ենթարկվում են գրոհային խմբերը: Շատ հաճախ ԱԹՄ-ների հարվածից հետո խումբը

քանդվում է, և այն հավաքելու համար զգալի ժամանակ է պահանջվում: Այս հանգամանքը հակառակորդին հնարավորություն է տալիս կրկնակի հարվածներ հասցնել խմբին :

Մարտական խմբերի ցրմանը նպաստող անուղղակի գործոն է հակառակորդի ԱԹՄ-ների հարձակումից անմիջապես հետո հրամանատարների կողմից շարժումն անհապաղ շարունակելու պահանջը: Այդպիսի հարձակումից ադրենալինի գերազդեցության տակ գտնվող մարտիկները չեն կարող անմիջապես կողմնորոշվել հարձակումը դադարելուց հետո: Շարժումը անմիջապես շարունակելու պահանջը միայն հանգեցնելու է նրան, որ մարտիկները սկսելու են շարժվել առանց կողմնորոշվելու: Սա, իր հերթին, հանգեցնելու է անհայտ կորածների թվի ավելացմանը:

Խմբերի մեծ թվաքանակի պատճառով պատշաճ վերահսկողության բացակայության պատճառով վիրավորները պարզապես կորչում են:

Այսօր ընդունված պրակտիկա է՝ նախքան հարձակումը յուրաքանչյուր մարտիկի բաժանել անալոգային ռադիոկայան՝ պահանջելով որպեսզի դրանք ամբողջ ժամանակ անջատված պահել, մինչև մարտիկը կորելը: Եթե զինվորը կորել է, նա միացնում է ռադիոկայանը և օգտագործելով նախապես հաղորդված կոդային բառերը նշում է իր գտնվելու վայրը (դիրքը):

Գրոհին մասնակցող անձնակազմի (փոքր խմբերի) քանակը առավելագույնի հասցնելու այս պահին գորքերում առկա պրակտիկան հաճախ հակասարդյունավետ է: Եթե միաժամանակ գրոհող փոքր խմբերը 10-12 են, ապա գրեթե երաշխավորված է ակնկալել, որ դրանց նկատմամբ վերահսկողությունը կկորչի: Առավել նպատակահարմար է այն մոտեցումը, երբ միանգամից հարձակման ուղարկված խմբերի քանակը համապատասխանում է հրամանատարության հնարավորություններին՝ ապահովելու այդ խմբերի անցկացումը տարածական կողմնորոշման, արագ կրակային աջակցության և ՌԷՊ միջոցներով պաշտպանության տեսանկյունից: Դա իրականացնելու համար, ներկայիս պայմաններում, անհրաժեշտ է հարձակվող խմբերը ապահովել ԱԹՄ-ների մշտական աջակցությամբ, խմբում բավարար քանակությամբ պաշտպանված ռադիոկայանների առկայությամբ և խմբերի հարձակման ուղու վրա ՌԷՊ ճնշման ուղու ստեղծմամբ:

Հաշվի առնելով նոր տեխնոլոգիական առաջընթացը, այն գաղափարը, որ գորքերը չեն կարող անմիջականորեն ղեկավարվել մարտական գործողությունների ժամանակ, կորցնում է իր արդիականությունը: Փոքր խմբերի քայլ առ քայլ ուղեկցումը ցույց է տալիս դրա արդյունավետությունը, որի համար ստեղծվում են կառավարման կենտրոններ: Օրինակ, յուրաքանչյուր «գույզի» կամ «եռյակի» հրամանատարը համալրված է թվային շարժական ռադիոկայանով, խումբը վերնից վարվում է անընդհատ մեկը մյուսին փոխարինող ԱԹՄ-ների միջոցով, որոնց կառավարման համար տեղադրվում են ուղղորդված գործողությունների կապի ուժեղացուցիչներ,

իսկ տեղաշարժման հրամանները տրվում են հրամանատարական կետից, որը կարող է հրետանային կրակով կամ հարվածային FPV դրոններով արագ աջակցել խմբին:

Աղբյուրը՝ [@unfair_advantage_tg](#)